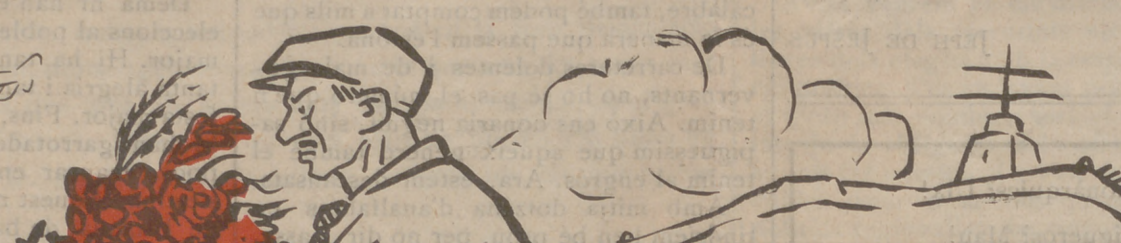

PRIMER DE MAIG

visques. Un visca an En Prieto i un altre visca a les responsabilitats. Francament, no ho entenem. Visquen les responsabilitats? Home, hi han coses que lo millor seria no resucitar-les: l'atmosfera seria irrespirable.

Si és que votes a un monàrquic perquè l'amo t'ho ha manat, no diguis mai que'ts anàrquic et deshonra.

derals podran ésser pocs i mal pot negar-se que encara tenen i confiats, com per exemple aquest que es presenta diputat pels electorals de Catalunya, amb la de no sortir-ne per cap. Això pretenen els federals sapiguer orreligionaris compten al nostre pas el medi més segur per a

ts aspirants a l'acta de diputat senta En Rovira i Virgili bon home i és bon literat i simpàtic demòcrata i públic i term català. Estic ben resolt, el diumenge ser un dels meus candidats.

el dilema «hermanos o extranje» periodistes que es creuen regir e jeren als catalans. contestar fou perquè ja estem «hermanos» amb sotana i no volem ens bategi. Pel que vulgui ésser sempre tenim una mà oberta amb i pels que vulguin ésser estran tra sempre tenim un passaport

ues restelleres de finestres d'un àbrica o d'un hospital, a pesar tiques dintre la ciutat, no fan un estós i apàtic com les parets altes, esse cap finestral dels convents de veir engúnia, i encara que no es pensar malament i s'ha de creure, es vulgui, amb les murmuracions.

dormia pels portals, menjava a la r i tenia idees avançades, votava que sempre hi havia «sopa», e soc castellà i porto gabardina, m'indiqui amb la mateixa «sopa» pel manteniment de la tragèdia

etroni II: Anirà i gràcies.—Monn- escolà, vostè ha fet tard.—Scrives: on els de vostè, no ens interesen. osa.—J. Rius: Anirà. Vostè cada dia xi m'agrada.—Lluís: Faci ço que Nosaltres quan ens vàrem casar no posetes.—Ninus: Altra vegada! Val per que gasta el vengui a pes. Vostè tos i nosaltres salut.—M. Serra: Es- al la repartidora.

CAMPANA Y LA ESCUELA. CARTE del Olim, número 8

En A. ROVIRA I VIRGILI demana permís als catalans perquè el deixin anar a les Corts d'Espanya a exposar belles idealitats

VOTAR-LO ÉS PROVAR-LO

Es demanar-li fidelitat, és premiar la seva obra de catalanització o posar la seva valor sense preu en el mercat on tot se compra

VOTEU-LO!

la única diferència del «uniforme» i per tant, poden manifestar-se i exterioritzar-se públicament, com qualsevol altre mortal.

D'aquí que hi hagin tants eclesiàstics de temperatura siberiana...

E. M. C.

Segons diuen de l'Espanya mai se li ponía el sol, però avui sempre està núvol en el desert espanyol.

La «frescura» d'Estudi psicològic de la «frescura» clerical

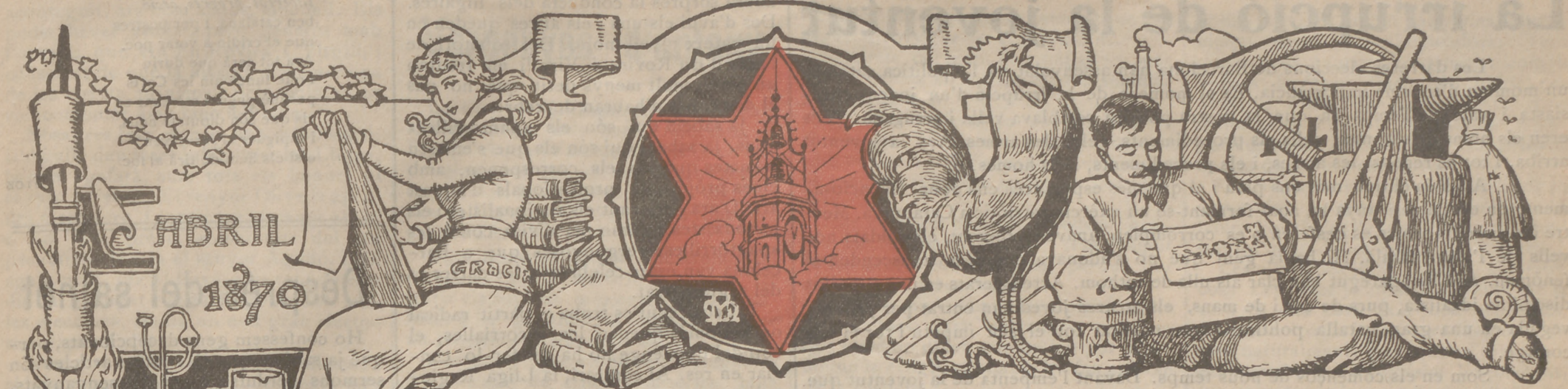
Jo bé prou sabia vocació de la majoria mite; bé prou sabia d'una majordona, e sabia, en fi, que els ratura siberiana, són els més, però mai m'hauria pogut imaginar la màxima «frescura» de Mossèn Lluís. Saben vostès qui és mossèn Lluís? Doncs és un entusiasta aficionat al futbol que no falta en cap, absolutament en cap, dels partits que organitza un dels principals clubs de Barcelona.

Es el capellà mànega ampla per excel·lència.

Se'l veu discutir acaloradament amb els espectadors, aixecar devegades els punys amb el poc sant propòsit de propinar algun mastegot als individus que

colorchecker classic

calibrite

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA NÚMERS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR (Antiga casa J. López Bernagosi)

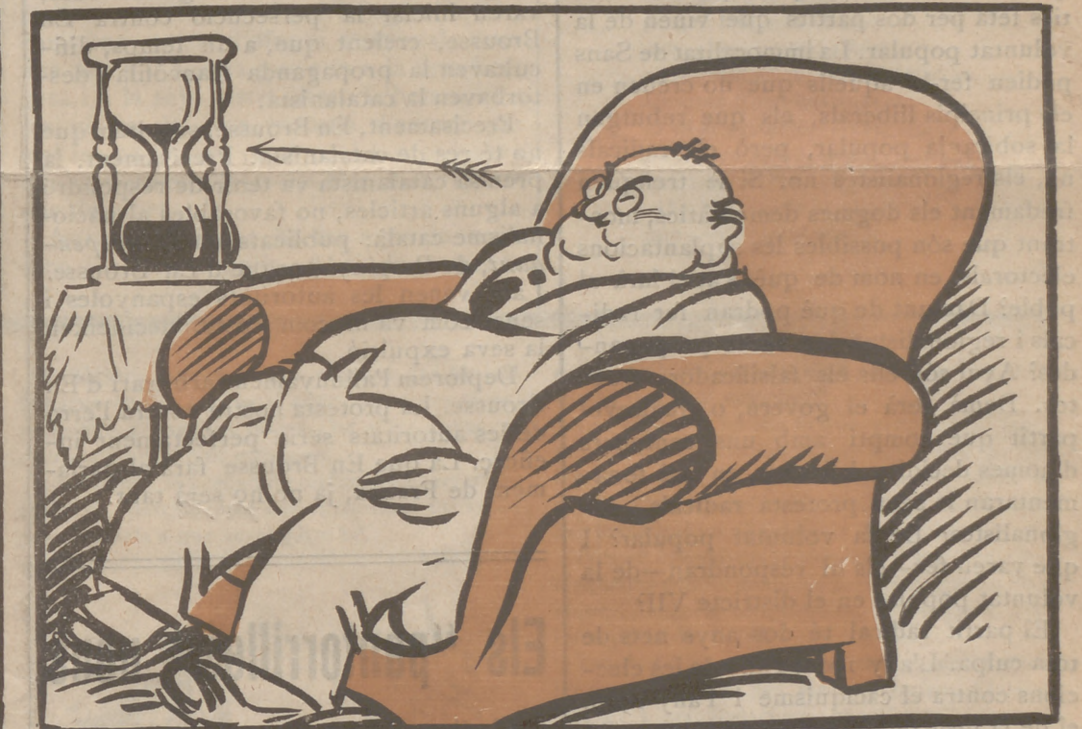
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

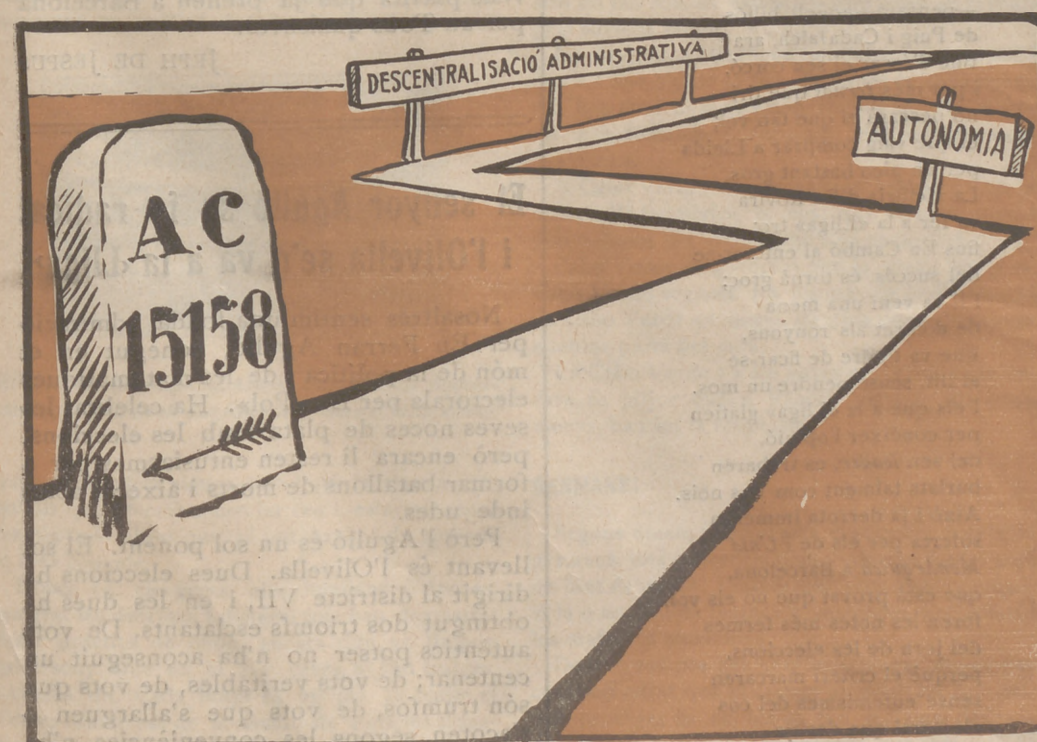
LES ELECCIONS DE LA BARRA

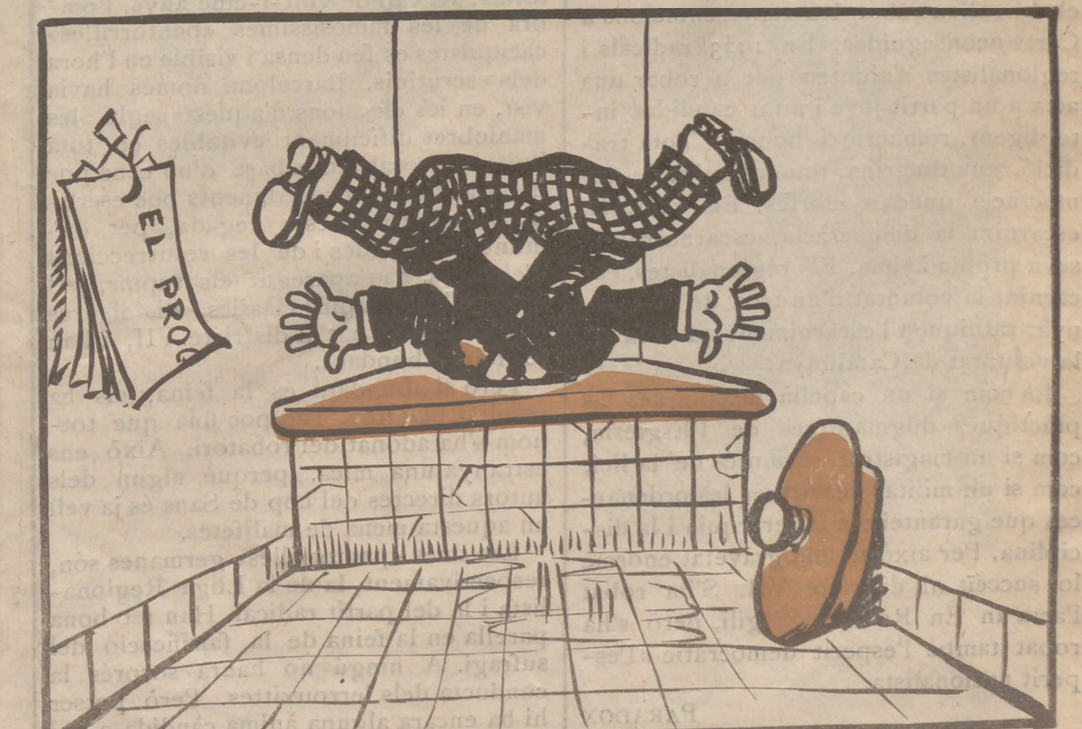
A la "Lliga", com que s'hi va malament el termòmetre, s'han de dedicar a la tupinada

A don Lacandro li queden pocs dies de vida política

Amb acta o sense acta, ha triomfat l'Acció Catalana

Amb acta o sense acta, aquest és el millor refugi per a l'Emiliano

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa J. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

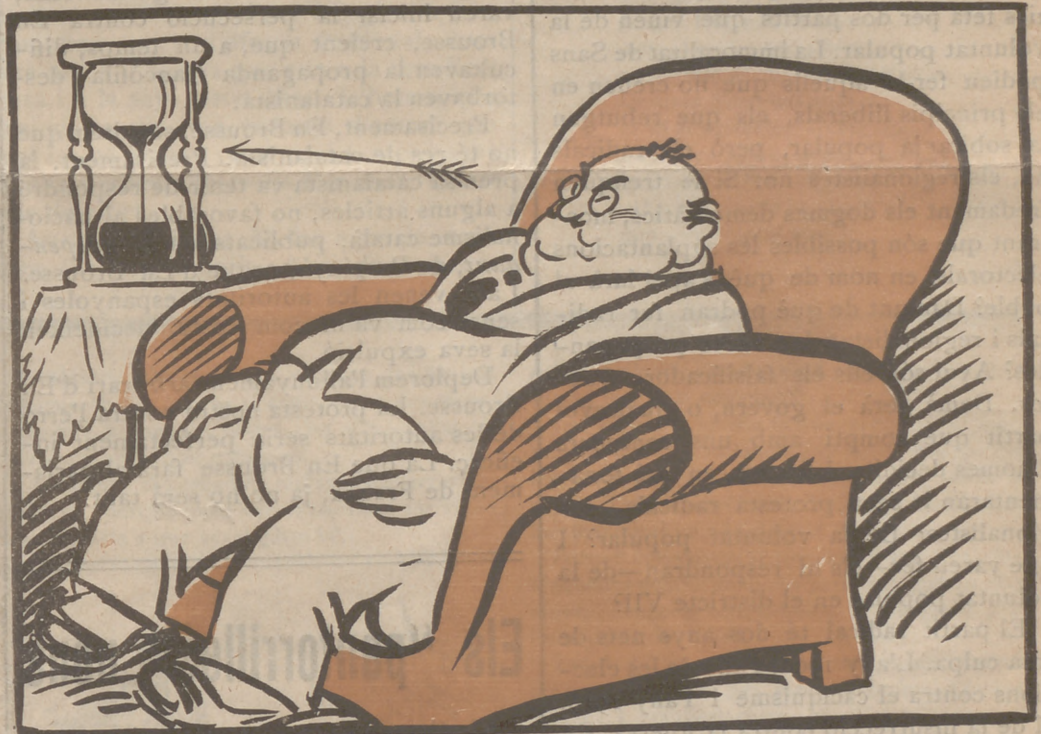
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

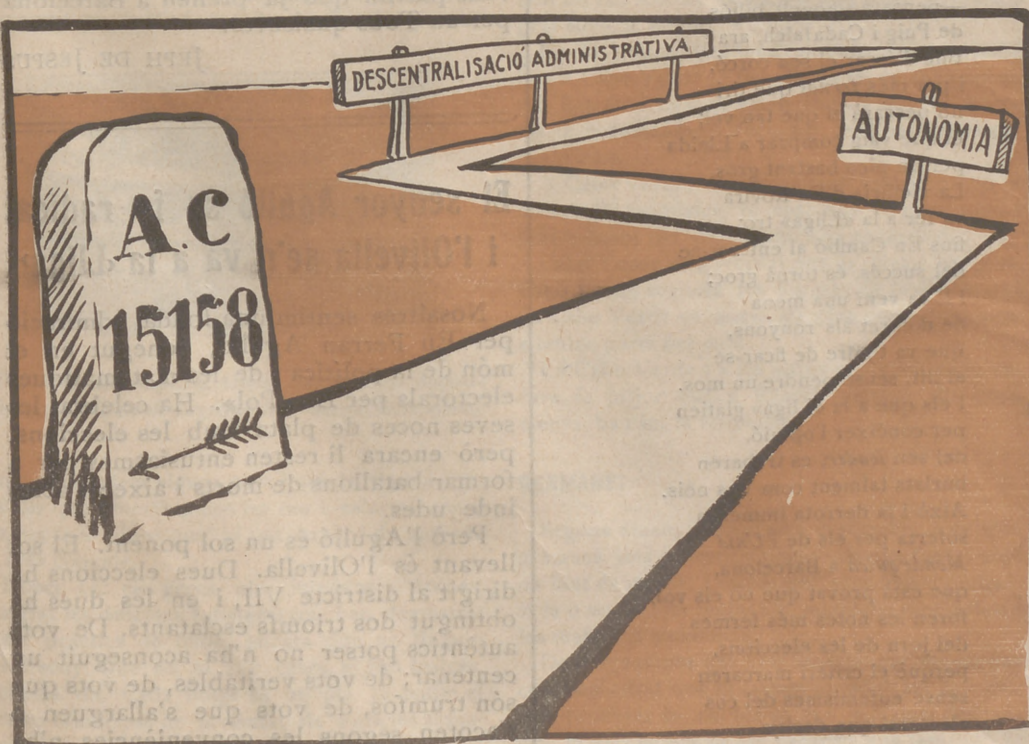
LES ELECCIONS DE LA BARRA

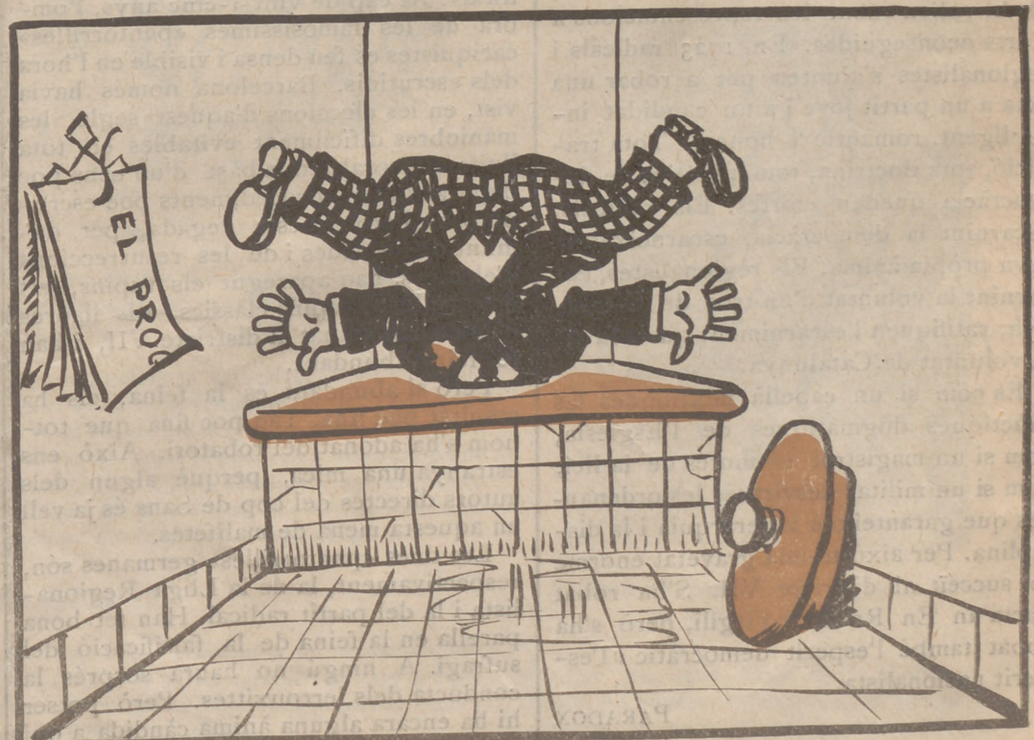
A la "Lliga", com que's hi va malament el termòmetre, s'han de dedicar a la tulinada

A don Lacandro li queden pocs dies de vida política

Amb acta o sense acta, ha triomfat l'Acció Catalana

Amb acta o sense acta, aquest és el millor refugi per a l'Emiliano

La irrupció de la joventut

Les darreres eleccions de Barcelona han assenyalat en la política catalana un moment d'enorme importància. Es el moment de la irrupció d'un jovent entusiasta i valent. Temps hà que la nostra política semblava vella i arrugada. Vells eren els noms dels homes, vells els procediments, velles les armes. Ara la joventut arriba, i tot es renova: les armes, i els procediments, i els homes.

Això és el que més ens plau i el que més esperances ens dona. Silenciosament, en els darrers anys ha anat formant-se un exercit patriòtic a Catalunya. Mentre els exercits antics es desfeien o es corrompien, anaven creixent els soldats novells de l'ideal català. Hi havia gent que no s'adonava d'aquest transcendent fenomen. Ara ha aparegut ben clar als ulls de tothom. Arrenglerats en una superior disciplina idealista, purs de cor i de mans, els nostres joves han entrat per primera vegada en una gran batalla política i han mostrat tot el seu ímpetu i tot el seu coratge.

Som en els començos de nous temps. Davant l'empenta de la joventut que arriba, cruixen els vells empostissats. Aviat cauran. I la seva caiguda serà vergonyosa. Per a substituir la gent vacilant i nafrada, es presenten, amb una senyera de idealisme generós, els nostres joves. Salut, minyons! El demà és vostre. Dins les motxilles porteu la llibertat dels catalans.

UN ATEMPTAT

Consumat. En Rovira i Virgili no serà diputat oficial per Barcelona, consagrada la vilesa del districte VII, malgrat i haver estat confessada per la «Lliga», que ha imposat a alguns dels seus subalterns, unes petites sancions protocolars.

Demòcrates, ens hem de plànyer d'aquesta subversió dels principis democràtics feta per dos partits que viuen de la voluntat popular. La immoralitat de Sans podien fer-la aquells que no creuen en els principis lliberals, els que rebutgen la sobirania popular, però els radicals no, els regionalistes no. Si se trenquen fredament els dogmes democràtics, mostrant que són possibles les suplantacions electorals, en nom de què s'apel·larà al poble? Damunt de què podran fer radicals i regionalistes les seves propagandes? Avui són ells els falsificadors d'actes. Demà serà el govern, o qualsevol partit que compti amb uns centenars d'homes decidits. I llavors, en què fonamentaran la seva protesta radicals i regionalistes? De la voluntat popular? I què vareu fer—els hi respondran—de la voluntat popular en el districte VII?

El partit radical té dos anys nets de tota culpa. L'any 1900, l'any de les eleccions contra el caciquisme i l'any 1909, el de la insurrecció contra la guerra. En 1900, radicals i regionalistes s'ajuntaren per a imposar la voluntat del poble contra els cacics que, amb actes falsificades, els hi volien robar les representacions a Corts aconseguides. En 1923 radicals i regionalistes s'ajunten per a robar una acta a un partit jove i a un candidat intel·ligent, romàntic i honest. Tota tradició, tota doctrina, tota pràctica de democràcia queden mortes. Els radicals, escarnint la democràcia, escarneixen la seva pròpia ànima. Els regionalistes, escarnint la voluntat d'un tros de Catalunya, ratifiquen l'escarniment que's fa de la voluntat de Catalunya.

Es com si un capellà mixtifiqués les pràctiques dogmàtiques de l'Església, com si un magistrat es mofés de la llei, com si un militar desvirtués les ordenances que garanteixen la jerarquia i la disciplina. Per això té una gravetat enorme lo succeït al districte VII. S'ha robat l'acta an En Rovira i Virgili, però s'ha robat també l'esperit democràtic i l'esperit nacionalista.

PARADOX

L'expulsió d'En Brousse

Inesperadament, En Brousse, el diputat per la Cerdanya francesa, fou expulsat pel governador de Barcelona, obeint ordres de Madrid. No se li va donar cap raó, ni cap excusa. Ordres del govern...

En Brousse paga la cordial amistat que sosté amb molts homes de Catalunya. Mai, ni d'aprop, ni de lluny, ha intervingut en les nostres coses públiques. Mai, tampoc, ha escrit res que pugui servir de pretext a una persecució. Durant la guerra, els francòfils catalans, començaren a estimar-se'l, i com que els catalanistes eren francòfils en la seva majoria, els governs de la neutralitat germanòfila, varen iniciar la persecució contra En Brousse, creient que, a un temps, dificultaven la propaganda francòfila i destorbaven la catalanista.

Precisament, En Brousse, sospitem que no té res de catalanista. Precisament, la premsa catalanista va tenir de respondre a alguns articles, no favorables al nacionalisme català, publicats en *L'Independant*, de Perpinyà, orgue d'En Brousse. I ara venen les autoritats espanyoles i sense com va ni com costa, decideixen la seva expulsió.

Deplorem l'allunyament arbitrari d'En Brousse. La protesta nostra contra l'error de les autoritats seria perfectament ineficaç. La que En Brousse farà al parlament de França, ja no ho serà tant.

Els "pantorrilles" nous

El diumenge passat van córrer per Barcelona unes fantasmes estranyes. Cap a la banda de Sans, les aparicions anaven pels carrers i entraven als col·legis electorals. Al cap de vint-i-cinc anys, l'ombra de les famosíssimes «pantorrilles» caciquistes es feu densa i visible en l'hora dels escrutinis. Barcelona només havia vist, en les eleccions d'aquest segle, les maniobres difícilment evitables en tota lluita electoral feta a base d'un cens poc depurat i d'uns procediments poc escrupulosos. Però aquesta vegada, per damunt de les rodes i de les resurreccions d'electors, han aparegut els tupins, els meravellosos tupins clàssics. Els lladres d'actes han actuat al districte VII, i han fet feina abundant.

Però si abundant és la feina, els ha resultat poc fina. Tan poc fina que tothom s'ha adonat del robatori. Això ens estranya una mica, perquè algun dels autors directes del cop de Sans és ja vell en aquesta mena de malifetes.

Les dues «pantorrilles» germanes són, respectivament, la de la Lliga Regionalista i la del partit radical. Han fet bona parella en la feina de la falsificació del sufragi. A ningú no haurà sorprès la conducta dels llerrouxistes. Però potser hi ha encara alguna ànima cànida a qui

haurà sorprès la conducta dels lligaires. Des d'avui els uns i els altres queden en un mateix nivell moral. Del robatori de l'acta d'En Rovira i Virgili en treuran un profit molt menys petit que no pas el dany que n'hauran de rebre.

Ja sabem qui són els «pantorrilles» nous. Ja sabem qui són els que s'enduen les actes que no els corresponen, amb eines pròpies de professionals d'aquest art. D'ara endavant els regionalistes i els llerrouxistes tindran per divisa comú les «pantorrilles» vergonyoses que a Barcelona van ésser cèlebres a les darreries del segle passat.

Tal com avui es troba el partit radical on ja només queden les escorrialles, el cop del diumenge no ha de fer-lo canviar en res. Al contrari, la Lliga Regionalista, que encara tenia alguna cosa per perdre, ho ha perdut irremediablement. D'aquesta caiguda no se'n alçarà. Que no es facin il·lusions els seus homes. Aquells que continuïn dins de la Lliga, s'hauran de resignar a la feina de vetllar un mort.

FULMEN

De les eleccions

Ja ha passat la gran diada, ja s'han fet les eleccions, ja no hi ha candidatures, ja tenim diputats nous, i dintre poques setmanes tornarem a tenir Corts. El govern, (era de veure) després d'ensenyar el joc, ha tret una majoria que no sé si en tindrà prou per a seguir impertèrrit desgovernant-nos a tots. Malgrat aquella fornada de diputats de cartró que va treure, fa uns quants dies per l'article vint-i-nou, les forces amb les quals compta tan poqueta cosa són, que hauran de caure d'esquena al primer atac a fons de qualsevolga neòfit amb un xiquet de braó. Pel que toca a Catalunya les passades eleccions ens han dat poques sorpreses i res ens han dit de nou. Les xifres d'aquells que voten no han tingut oscil·lació; els nostres partits conserven les mateixes posicions, essent les dues figures que han fet un paper millor nostre Rovira i Virgili per el gran nombre de vots que ha tingut a Barcelona amb un èxit sorollós, i el gran triomf d'En Plandiura dessota la protecció del comte de Romanones que com un fill seu el vol. Ail quan En Plandiura es vegi al Congrés amb tants senyors com ell pares de la pàtria, com s'estufarà de goig! Ja pot venir-me darrera —pensarà—aquell billó de Puig i Cadafalch, ara tinc d'ésser el seu corcò, i per més ternos que tiri no pescarà el que tan vol; el que vaig comprar a Lleida per un pico bastant gros. La victòria d'En Rovira va fer a la «Lliga» tro; fins En Cambó al enterar-se del succés, és tornà groc; i li va vení una mena de doloret als ronyons, que va tindre de ficar-se al llit, sense pendre un mos. I els que a la «Lliga» glatiem per conèixer l'opinió, del seu leader, es trobaren burlats talment com uns nois. Això i la derrota immensa soferta per els de l'Unió Monàrquica a Barcelona, que està provat que no els vol. foren les notes més fermes del jorn de les eleccions, perquè el criteri marcaren sense eufemismes del cos electoral que desitja

llibertat, progrés, acció ben catalana, i per postres que el cridin a votar poc. Ara tot serà que duriu i que funcionin les Corts perquè puguin estrenar-se els que són diputats nous, i sapiguer si serveixen o si els hem de tirà al foc.

FLOK

Després del sainenet

Ho confessem gens decepcionats, perquè ja sabem que els nostres articles són sermons perduts, i gens desenganyats, perquè ja posem bona cura de no fer-nos il·lusions: el bon elector no ha fet cap cas de nosaltres.

Al parlar del bon elector ens referim al que, en els bons temps d'En Lerroux, va ésser un dels cinquanta mil vots republicans, al que va ajudar al sorollós triomf de la Solidaritat Catalana, al que va ajudar-se als quaranta mil vots de la famosa i dissortada Esquerra. Aquest bon elector, desenganyat de tants èxits mal aprofitats, s'ha quedat a casa o s'és anat al camp a fer una arrossada.

Els vots que han sortit de les urnes no els hi havia posat el bon elector. Eren dels dependents de casa nostra, dels empleats municipals, dels aspirants a una credencial, dels rodaires, dels clients del taverner i dels eternament arrenglerats. El del bon elector no ho era.

En l'hermosa votació obtinguda per Acció Catalana tampoc hi figurava el sufragi del bon elector a que nosaltres ens referim. Si hi hagués pres part, el bon amic Rovira i Virgili hauria reunit cinquanta mil vots.

Els vots d'Acció Catalana no són del bon elector, desenganyat i retret, sinó de l'elector verge, ple de fe, amarat d'entusiasme i enamorat d'un ideal. Els setze mil vots obtinguts no són obra dels electors fabricants de sufragis sinó fills de l'espontània voluntat d'uns ciutadans encara purs, són la flor de les llistes electorals. La porqueria de morts, absents i falsos la recullen els tupinaires al servei dels vells partits.

Escrivim aquestes ratlles abans de fer-se l'escrutini general. En Rovira i Virgili, un campió de Catalunya i de la Llibertat, ha guanyat honradament l'acta. Fora ben dolorós que els catalans consentissin que li fos robada en profit d'un dels banyarriquers que roseguen el cor de l'arbre de la pàtria. L'entusiasme de la novella força electoral que ha vingut a la lluita patiria un desengany que faria augmentar el nombre dels bons electors que no's mouen de casa.

Si la voluntat de Barcelona és degudament respectada i Acció Catalana respon a la confiança que la nostra joventut ha posat en ella, als setze mil vots d'aquestes eleccions s'hi ajuntaran en les properes els quaranta mil que s'han quedat quietos aquesta vegada.

I així rebran una lliçó definitiva aquests vells partits que ja prenen a Barcelona per un Tous qualsevol.

JEPH DE JESPUIS

El senyor Agulló se fa radical i l'Olivella se'n va a la Lliga

Nosaltres sentim una fonda admiració per En Ferran Agulló, conegut en el món de la política i de les matemàtiques electorals per En «Pol». Ha celebrat les seves nocés de plata amb les eleccions, però encara li resten entusiasmes per a formar batallons de morts i aixecar actes indegudes.

Però l'Agulló és un sol ponent. El sol llevant és l'Olivella. Dues eleccions ha dirigit al districte VII, i en les dues ha obtingut dos triomfs esclatants. De vots autèntics potser no n'ha aconseguit un centenar; de vots veritables, de vots que són trumfos, de vots que s'allarguen o s'acoten segons les conveniències, n'ha

aconseguit, ara com abans, cinc mil. Els podia haver doblat, però generós amb l'enemic, que era En Rovira i Virgili, i conscient de que la mesura deu ésser una de les virtuts principals dels polítics, se va accontentar amb cinc mil vots.

Nosaltres fem, doncs, una proposició. L'Agulló deu ésser jubilat per la «Lliga», la qual agafarà, amb tots els honors, al senyor Olivella. El senyor Olivella apen- drà a escriure, i continuarà firmant «Pol» a *La Veu*, prèvia cessió que del seu pseudònim li farà el senyor Agulló. Peix agafa peix, i la «Lliga», que tant de crè- dit ha guanyat i segueix guanyant amb les eleccions, tindrà un nou gran electo- rer, digne d'ella.

Respecte a l'Agulló, els radicals, con- siderant que l'Olivella no dominava més que el districte VII, mentre que l'Agulló extenia la seva saviduria per tots els dis- trictes de Barcelona, l'acolliran franca- ment, posant-lo al davant de les seves oficines electorals.

Així, amb l'Agulló en la Casa del Po- ble i l'Olivella a la «Lliga», el cos elec- toral se redreçarà com en les velles jor- nades, i les votacions seran tan nodrides que Barcelona podrà mostrar-se orgu- llosa, com la ciutat on tots els ciutadans saben complir els seus deures electorals abnegadament.

Polsim

A un bon jan, de aspecte lleig, li va dir una beata astuta:
—Vostè mai per lo que veig, no va a missa ni es confessa.—
I ell contestà ben depressa:
—Si no tinc la roba bruta que hi haig de té al safareix?

—Què escalfa més, preguntà an En Jordi el senyor Penya, la terregada o la llenya?—
I En Jordi li contestà:
—Si en saber-ho tant s'empenya sa muller prou li dirà, puix vostè sovint li'n dona, sobre tot de la segona.

Segava la Marguerida un camp d'ordi al pic del sol quan, passant, mossèn Gassol, li digué:—El sol és la vida!
(Prò ell portava parassol).

AGUILETA

Vergonyes d'antany

La Cité de Carcassonne és un dels castells antics més ben conservats de França. Aquesta meravella històrica im- pressiona més que per res, perquè recor- da el dolor, les persecucions i carnice- ries de l'època més deplorable que re- gistra l'història.

Aquelles sales plenes d'instruments i màquines per a martiritzar, per a fer sofrir els suplicis més esgarrifosos, par- laran a les generacions i sabran ço que un fanatisme orb representa.

I davant d'aquestes proves innegables d'un temps de crims i misèries, hom pensa en lo poc que ha evolucionat la civilització, car avui dia, si no ho fa la clericalia, hem de veure com s'usen me- dis semblants per tots aquells que no volen junyir-se a manaments amparats per les lleis absurdes.

Hom cerca les causes i els fets, la raó de ésser d'una època que giravolta una mica confusa en el meu esperit. Del temps aquells es destaquen grans caràcters i les siluetes dels frares que feren tremolar els pobles i els reis.

Els veig encara mendicant, predicant l'exterminació dels heretges i dels infi- dels; encenent les ànimes de fanatis- me, cremant sense pietat al que es resistia i al que no pensava com ells. A voltes aquests fanàtics eren genis i de naturalesa poderosa que ho sacrificaven tot, fins llur persona. Dominadors fogos- os, trencaven els poders que no podien sotmetre. Passaven auriolats de misti- cisme, però deixant darrera d'ells un rastre de sang.

Els frares mendicants, recorrien el país amb el sac al coll; els frares tortu- radors, dirigien la feina del butxi; els frares de fe, predicaven les creuades donant així aliment a la ganduleria dels grans i a llurs insuïts de guerrer i de lladre.

Eren ascetes ignorants que creien treballar per a major glòria de Déu i per la salut de les ànimes. Intransigents ferotges fins al crim, fins al martiri. I aquesta mena d'homes dominaven els pobles, però al mateix temps mataren el

sentit moral d'aquella generació que sa- pigué arrossegar-se covardament.

Separats del món, el combatiren sens treva i encara no han deixat de somni- ar en conquerir-lo.

Els frares d'avui ja no són ascetes com abans. Ja no recorren els camins amb el sac al coll demanant almoïna, ni es vengen sanguinariament de llurs da- versaris.

Han devingut pràctics, mundans i figu- ren en les festes oficials. Han caigut de les altures etèrees, i han perdut llur auriola, llur força moral.

Això de martiritzar i fer sofrir supli- cis horribles, està encomanat a altres que si bé no diuen que ho fan per a de- fensar la religió cristiana, ho fan en nom de la Justícia.

PERKAN CAÑAMERAS

ZOOLOGIA ECLESIASTICA

LA MAJORDONA

La majordona és un animal perillós, un animal domèstic sense domesticar. És fanàtic, estúpid, dolent—si no fos dolent s'hauria casat com Déu mana—golafre, cobdiciós. És tan despreciable que fa bo al capellà.

Hi han dues menes de majordones: Les velles i les joves.

Les velles—si és veritat que el dimoni és un mal esperit, una mala bèstia—són dimonis amb faldilles. Són animals in- sexuats, peluts i asquerosos. Estan plens de bilis, d'odi contra lo bonic i jove. De la castedat—de la seva castedat, que és com un càstic—en fan un arma terrible. Els pecats de la carn no els perdonen mai, ni que els santifiqui l'Església. Són com una mena d'ofensa personal, com una mena d'ofensa que's fa a la seva llet- gesa i a la seva esterilitat. L'home, que mai els ha dit una paraula d'amor, que mai les ha volgut perdre—i tantes ganes que en tenien elles!—és l'enemic, l'eni- mic de mort.

Aquesta castedat ha fet agre la seva carn i el seu esperit. Això, la castedat

obligatòria, les ha fet malvades, rancu- nioses, envejoses, calumniadores. Tant que se les hauria d'ex'ermnar com a bèsties ferotges. Cada deu anys, per exemple, s'hauria de fer una matança de majordones. I no vui dir que se les ha- gués de matar, precisament. No: se les hi hauria de prohibir el càrrec.

Les majordones arramben amb tot lo que poden. La gent diu que les òlives es beuen l'oli de les llànties. No ho cregueu: són les majordones les que se'l beuen.

Les altres, les joves, ja són una altra cosa. Les joves ja creuen que això de la carn és una cosa molt ben arreglada, molt disculpable i molt perdonable. Sem- pre, naturalment, que aquesta carn esti- gui amanida per l'Església. No obstant, les majordones joves, que manquen i fan mancar al sext manament amb una fre- quència i una conseqüència dignes de millor causa, odien a les dones de mala vida—de mala vida, perquè?—a les que fan l'amor sense ésser casades. Aquest odi s'explica fàcilment. És un odi indus- trial: l'odi a la competència.

ABEL

Epigrames

—El banquer senyor Palau va arribà ahir de la Havana declarant en la Duana que portava molt cacau.
—Doncs el hortelà Paut ara arriba de València i per bona referència sé que du molt cacauet.

Un dematí esplendorós, però amb un fret que pelava, cert fulano es lamentava de que feia més de dos mesos que no treballava no obstant sé dels cumplidós. Després d'escenes violentes va dir al protector:—Veig que passà, em fa, amb *panyos calents* qui, rient, li respongué:
—En els actuals moments que més voldria vostè!

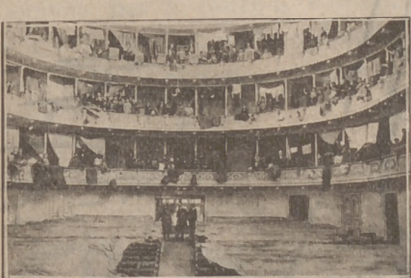
A.

POBLES PRÀCTICS

Som hi serem gent catalana, fins que vulguin i mentre vulguin, que a nosaltres no ens vé d'aquí, perquè estem molt satisfets d'ésser-ho; tindrem el seny a tonelades o tones, com es diu modernament, però lo que és pràctics, mau, de pràctics no en som gens.

Vés si en fa de temps que estem capficats per sapiguer de quina mena de manera resoldrem la qüestió dels pisos. Si se n'han fet de projectes i encara els que's faran, perquè aquí quan fem projectes no ens vé d'un i val més així perquè

El Teatre Municipal d'Atenes convertit en habita- cions, que ocupen els fugitius de Tràcia i Assia menor

quan menys fem alguna cosa i qui fa alguna cosa vol dir que no està sense fer res i estar-se sense fer res és lo pitjor que hi pot haver i de passada lo més còmode.

Doncs bé: els grecs, els ciutadans d'Atenes, malgrat les derrotes i malgrat tot, han demostrat ésser pràctics de debó, encara que no tinguin gaire seny. Que no hi han cases, hi han teatres I ja està dit. Cada llotja és un pis. Ja tenim el Teatre Municipal de la ciutat de Pericles trans- format en una casa de veïnat.

Això té moltes aventatges. Adhuc el de resol- dre la manca de pisos, fa que la gent s'acostumi a estar al teatre, a trobar-s'hi com a casa. Ve't aquí, doncs, que d'una vegada es resol la crisi teatral i el conflicte dels pisos.

A TOT ARREU

Quan aquella fam russa feu esgarrifar al món sencer, no pas de llàstima, sino d'odi vers els nous governants de Rússia, nosaltres diguerem que ni aquella fam era nova a la República roja, ni tan sols una malaltia particular d'aquesta. La fam russa, aquella fam de la regió del Volga hi havia sigut sempre, amb la única diferència que abans era un pecat amagat i segons la moral im- perant podia ésser mig perdonat.

Això ha quedat plenament demostrat i que de fam no tan sols en patien els que eren governats pels soviets, també.

No fa gaires dies que un telegrama anuncià que a Cabo Verde la fam havia fet la seva apari- ció. Les autoritats es veïen impotents per a atu- rar-la i demanaven recursos, molt especialment queviures.

A Cabo Verde, que nosaltres sapiguem no hi manen els bolxevics, ni cosa que s'hi assembli. I precisament per això, ningú s'ha esgarrifat.

Cabo Verde és governat per la classe burgesa, Cabo Verde segueix les normes de la civilització i a Cabo Verde es moren de gana com s'hi moren a tantes parts del món.

I a Cabo Verde i a les altres parts del món en- cara és pitjor que a Rússia, perquè allí quan menys, ha fet la revolució.

GERMANS!

Segons diuen, i estem per creure-ho, tots som germans, tots procedim d'una mateixa font, i això de font és un dir. I estem per creure-ho, perquè, si fa o no fa, tots tenim els mateixos prejudicis i les mateixes ambicions.

De que sempre ens barallem, no cal fer-ne pas cas. Ben mirat que hi faríem al món? Lo que cal- dria procurar és no fer-se tan mal com devega- des, lo més sovint de les vegades, ens fem.

La història bíblica ja ens ensenya que tot just hi hagueren dos germans, començaren les raons, raons que, segons les dades que s'han pogut re- collir, acabaren molt malament.

I ara també hi acaben de malament i sempre hi acabaran, perquè quan dos es barallen no estan pas disposats a que acabi gaire bé.

—Vina amb nosaltres, que tots som germans.
—Germans?... Sí; com Cain i Abel.

Prou ens estorcem tots plegats per a convèn- ce'ns de que som veritables germans. Però sí, sí! Ara veïeu als alemanys i als francesos. Ha passat la guerra, tots volen la pau, volen recordar-se de que són germans, però desseguida apareix aquell record, els dos germanets, Cain i Abel. I ara aneu a sapiguer quí és el Cain i quí l'Abel.

SOM VAGUISTES

No s'espantin. No venim a fer coaccions, pri- mer que no és el nostre caràcter, ja que sempre havem cregut que la llibertat és lo primer quan a hom no li interessa res més.

Però aquesta vegada si que som vaguistes de

debó, partidaris decidits de la vaga i de que durí força i tant com vulguin.

Les vagues ja no són lo que eren i aviat, segu- rament, ja no seran lo que han sigut. Res de ma- les cares, de semblants feréstecs, de maleir ni renegar. Les *midinettes* de París, les modistes, han inaugurat un nou sistema de vaga.

Perquè figureu-vos lo que ha d'ésser una vaga d'aquelles gentils modistes parisienses, gentils i bo- niques, lleugeres com la boïra. Una vaga de flors i una posta de rialles.

Tan-de-bó les nostres modistes es decidissin a fer igual. Nosaltres les acompanyaríem. I faríem mítings i manifestacions, manifestos galants i nombraríem comitès mixtes, per parelles, per- que una parella és el signe de la vida i diem vida perquè volem dir fent vides, vides noves.

I quan haguessim guanyat la vaga, organitza-

Les *midinettes* parisenques sortint d'un miting de la Borsa del Treball

ríem un gran àpat, l'àpat de la Victòria i de l'Amor. An aquest àpat es riuria i es petonejaria, es beuria i es cantaria. I fins un altre, que val a dir que hi fòrem sovint.

Un fruit d'Acció Catalana que ha nascut sà i robust a la vida política

Perquè entro a l'església

M'entraren en el temple en braços de la llevadora; després vareig tornar-hi portant al braç el llaç de la primera comunió i que avui servo al costat de l'ofici pastoral que proclama la meva excomunió.

Un jorn vareig tornar a traspasar el llindar d'un temple perquè era una tarda de diumenge i, davant la impossibilitat d'entrar en un music-hall, en un cine o en un teatre per a poguer amanyagar la raspa quarentanària de la despesa, les soles de les meves espellifades sabates lleparen les lloses resonantes d'una nau ocupada per la multitud instadora del fanatisme.

Les cares no es veien perquè tothom restava cap-cot, murmurant o renegant, com si es corvessin per covardia o per vergonya. Els reconcs provocatius eren els més plens.

Davant de tanta carn me sentia sol dintre la casa de Déu, on se l'invoca, on distribueix llurs presents i comunica llurs mercès per conducte dels que l'exploten.

La casa de Déu! Això és una vilesa des del moment que's parla de la seva omnisciència i de la seva obiquitat. Déu no té estatge; Déu no existeix en lloc més que davant de la Natura.

No cregueu amb els que sintetitzen aquell refrà: *A Dios rogando y con el mazo dando*. Déu no necessita presons, ni gent que el faci servir com aquells saltimbanquis que van per les fires ensenyant rareses humanes per a poguer viure. És una excusa. Si Déu fos tal com el pinten, pobres de nosaltres! Déu és un medi, una forma, un sistema de vida amb l'esquena torta i el ventre inflat. Si ell vé, si ell ens ajuda, si nó ens el fan interessat i presumit amb els joiells preuats que s'usen per a venerar-lo, creurem amb ell, però mai amb els que li donen un preu de pur convencionalisme.

Camperola

Estic febrós estirat al llit, les campanes de la parròquia donen un toc trist, toc de morts. Pregunto el que és i em responen que toquen a funerals per l'ànima de don Joan. L'església està il·luminada i adornada amb suntuositat, la clergia ha tret els hàbits més rics, l'orga, aquella famosa deixa del difunt, fa sentir ses primeres notes. Amb aquella cerimònia no se li veu a la religió l'origen diví,

Al despertar-me les campanes seguien tocant a funerals per don Joan i venint-me el somni a la memòria filosofava pensant que mentre en la terra es cantava el «profundis» i l'orga tocava, la seva ànima arribava a cent graus de calor a les estufes de l'avi Satanàs.

P. ARENAS

Tenim per governador un pagerol, un carbassó, un home que, com hem dit altres vegades, en el cap hi porta coca de Vilafranca enlloc de cervell. Mana, ordena i exigeix amb la mateixa poca solta d'un pregoner de poble.

L'home, o el governador (que no vol dir lo mateix) que fa sortir incivilitment a la bòfia per a

disoldre un acte de protesta altament civil, no té raó de seguir manant.

Era una protesta contra un robo, perquè robo de bandolers de la ciutat és, el que s'ha fet amb l'acta d'En Rovira i Virgili.

No vulgui trepitjar amb els peus de la policia, la veu d'un poble que vol dignitat i no gent indigne que la governi i ajudi al que la vol deshonorar-la.

A l'assabentar-nos de la fausta nova proclamant la bruta candidatura de la «pinta galleguina», ens pujà arràn de llavis una escupinada i un reneç sincer i de mascle.

El regidor lligaire En Tomàs i Boix ha sigut excomunicat per la *Comissió d'Acció Política* de la «Lliga» a causa d'haver fet trampes a favor dels radicals en les actes del districte VII confiades a la seva *diacció i vigilància*, segons carta dels directores de la política regionalista publicada a la premsa.

I els que en fan de trampes a favor dels candidats de la casa, que els excomuniquen també?

M'agradaria saber-ho.

En Ruiz Casamitjana
quan va veure el plet perdut
va retirar-se pel foro
amb una airosa actitud.
De que havia de servir-li
anar fent de candidat
amb la convicció absoluta
de no sortir diputat?

—No pot ésser, home, no! S'ha lluitat amb tota franquesa i és indigne que la gent digui que l'Iglésia ha robat l'acta.

—No t'estranyi; no siguis de bona fe. No es poden robar unes joies? Doncs perquè no es podria robar un acta?

CORRESPONDENCIA

Jordi Valls: Mercès i segueixi enviant.—Alegre: Vostè només ho deu ésser de nom perquè lo que és de fets!—Pistruas: Publicat per entregues fora l'única manera possible d'aprofitar-ho.—Xemis: Que és creu que tirem les cartes?—B Serra: Molt bé. Anirà seguidament.—Bernat Toca: Si vol conquistar an aquesta senyoreta M. D., cregui'm, no li escrigui versos.—F. Tor: Apa palet: és home de sort vostè. Però això no és cosa d'explicar an els llegidors. No veu que es podria enfadar ella?—Ritor, Anirà, home, anirà.—J. Sala: Té raó. És una revista indigna de Barcelona. Que hi vol fer-hi! Nosaltres ja hi diem la nostra a la secció *Teló enlaire de L'Esquella*. Això durarà fins que vostès, els anomenats pagesos, diguin prou.—Prets: Per què no fa prosa? És una llàstima, cregui. Tilex: Consulti-ho al rector, uix!—Boira: Que ens ha pres per la congregació de les set espines?

Imprindia LA CAMPANA y LA ESQUELLA, CARTER del 11m número 8

Gent de l'Hampa

sembla tan sols l'incens que per un sac de moneda es tira an el vedell d'or, perquè pugui a la glòria.

Don Joan en vida, en tot i ésser riquíssim fou un ingrát: molt catòlic, no faltava cap matí a missa; però gens cristià, la bona obra no la coneixia. Va morir, en son testament va regalar una gran orga a la parròquia i moltes unces per la salvació de la seva ànima. Els seus sentiments, el cor, no varen dir-li que en el poble hi faltava un assil, que l'hospital necessitava reformes, que la misèria era gran. Si don Joan hagués sigut filarmònic lo de l'orga hauria tingut disculpa, però resultava que d'harmonia musical no en posseïa cap corda.

El pensar, el fer comparacions varen augmentar-me els graus de febra i vaig quedar adormit, somniant qu'em trobava a l'altra vida. Vaig veure un tribunal format per dos jutges d'En Llucifer i dos sants savis. Va arribar l'ànima de don Joan, es treu de la butxaca el seguro contra incendis firmat pel rector de la parròquia. Allà dalt la firma no és coneguda, a més les recomendacions de la terra no són escoltades i la justícia és rigorosa. Varen, doncs, considerar que lo de l'orga representava una burla dintre les obligacions d'un potentat i el varen sentenciar a passar el temps en els soterranis.

—Quin «cuento» et portes, noia, amb això de la puresa!